

ЛННБ України ім.В.Стефаника

01161160 (G)

2006/13

НАРОДНЯ БІБЛІОТЕКА

Ч. 25.603

Львівська бібліотека

С. РУДАНСЬКИЙ

ВЕСЕЛІ ВІРШІ

Накладом „Вістника Життя“.

ФРАЙШТАДТ, 1918.

В друкарні „Союза визволення України“
у фрайштадтському таборі.

№ 1/12

8(c)У „:1917”-7

ЗМІСТ.

	Стор.
1. Довгий зуб.	3
2. Жалібний дяк.	4
3. Згуба думі.	5
4. На калитку.	5
5. Перекусіть, пане!	6
6. Пан і Іван в дорозі	7
7. Треба всюди приятеля	11
8. Попович	12
9. Турецька кара	13
10. Їїн з кропилом	13
11. Ви, пан - отче.	15
12. Страшний суд.	15
13. Курація од очу	15
14. Рагуй браце	17
15. Храбрый Лях	17
16. Надгорода	18
17. Фурманка з Жидами	19
18. Що то мати, що то діти	21
19. Оливо не вадить.	23
20. Розмса	24
21. Жид на чатах.	25
22. Цыган на толоці.	26
23. Весязика коняка.	27
24. Цыган в огірках.	27
25. Цыган з хроном	28
26. Кому чого бракує	29
27. Варенікі, варенікі!	30

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№ И 61.644

Довгий зуб.

Сидить шевчик на стільці,
На кумові постільці
Пришиває лату.
Аж у сніях двері скрип!
Далі в хату двері рип!
Шелеп кум у хату.

„Здоровенькі ви були!
А що ж, мої постолі
Вже мабуть готові?“
— Зараз будуть, погодіть!
Що ж ви стогнете, як дід?
Чи вже ж не здорові?

„Та не то, щоб, Боже крий,
Був я дуже так слабій,
А так тільки нудно.
Розболів ся вражий зуб,
Та заріс тобі, як дуб,
Що й вирвати трудно.“

— Не журить ся!—каже швець,
Ось сядьте но на стілець!—
На стілець саджає,
В дратву зуба замотав,

25.603

Кінці разом посплітав.
До ноги чіпляє.

Але звісно у шевців
Всі діваві стільці,
Щоб те не душило!..
Ото шевчик і зайшов,
Нишком дівку ту знайшов,
Та хвать кума шилом!

Кум підскочав, як той цап..
Та рукою з заду лап
За грішнее тіло..
„Не даремне ж я стогнав!
Ач коріння попускав,
Аж там заболіло!..“

Жалібний дяк.

А що тільки в церкві дяк
„Іже“ заспівав,
Бідна баба у хутку
Мало не вмілава.

Аж завважив те дяк,

До неї забрав ся:

„Чого плачете ви так?“

Стару запитав ся.

— Як не плакати мені,—

Стара баба каже,—

Коли мене голос ваш.

Аж за серце вяже!

Так колись моя коза
 На льоду кричала,
 Як там її звірина
 Бідну розривала.

Згуба душі.

Раз пропала на степу
 В чумакиві сокира,
 До їдного всі взялись:
 „Ти, тай ти, псявіра!“
 Той їх годить, хаменить,
 Той їх розважає,
 Вже й клянеться на чім світ,
 Богом присягає.
 Ні, не вірять. І чумак
 Протиз неба глянув:
 „Коли я сокиру взяв—
 Хай я Ляхом стану!“
 — „Стій, чумаче, не губи
 Ні душі, ні віри!
 Вірим, вірим! Ти не брав
 Нашої сокири!“

На калитку.

Прийшов козак до кацапа,
 Сукно оглядає;
 Перекинув штук зо двацять—
 Все не добирає...

Аж наглянув десь кармазян—

„Дай но, каже, того!..“

Розвертає, оглядає:

„Се хиба нічого!..“

Виміряв середину,

Виміряв зубатий:

„Оттут, каже, мені виріж

На калитку, брате!“

Перекусіть, пане!

Обсунулась стара гребля,

Місток похилив ся;

Спала річка невеличка,

Місток завалив ся.

На камені кілька хлопців

Черепками грає,

Аж ступою через греблю

Панок проїжджає.

„Помагайбі, каже, хлопці!“

— Помагайбі, пане!

„А що, у вас млинок меле?“

— Та вже ж меле, пане!

„А . . . . змолоти можна?“

— Перекусіть, пане!

Як сухеє воно тільки,

То змелеть ся, пане!

Пан і Іван в дорозі.

Зійшли ся пан з Іваном,

По світі мандрують...

Разом ідять, розмовляють,

Разом і ночують.

На кожному через плечі

Висить по торбині;

Лиш пан таки у чемерці,

Іван у свитині.

Ідуть вони дорогою,

Стали почувати.

Аж пан собі задумує

Хлопа ошукати...

Тай говорить до Івана:

„Знаєш що, Іване?

Годило ся б попоїсти!..“

— Та що ж? Іжмо, пане!

„Але знаєш що, Іване?

Починаймо з твоєї

Як твоя буде порожня,

То тоді до моєї“

— Добре, пане!—Іван каже,

Зняв свою торбину,

На травиці зелененькій

Простелив свитину.

Попоїли таки добре;

Комара здушили...

Рано встали, до снідання

Торбину кінчили.

Прийшов вечір. Знов у полі
 Стали ночувати.
 Вже панові свою торбу
 Треба починати...

Але пан собі ні слова,
 На землі лягає,
 Кладе торбу під голови,
 Хлопа замовляє...

„Що би ти робив, Іване,—
 Пан зачав питати,
 Якби тобі довело ся
 Таке поле мати?...“

— А що ж, пане, я орав би,
 Хлібом засівав би,
 Та ходив би до Одесу,
 Сіль і гроші мав би...

„А що я, не так зробив би...
 Пан почав казати,
 Я казав би на сім полі
 Місто збудувати...“

Там би в мене стояв палац
 Там під ряд крамниці,
 Там перекупки з булками,
 А тут дві різниці...

От тоді приходь, Іване,
 В мене балювати!..“

— Ет, спасибі, Іван каже
 Лучче будем спати!..

Незабаром коло пана
 Став Іван хропіти,

Незабаром коло нього

Став і пан сонити...

Тільки що пан заснув добре,

Іван відійняв ся,

Та до панської торбини

І сам присотав ся...

То і курку, і печено,

І кавалок кишки,

Все, що було у торбині,

Стеребив до кришки.

Пробудив ся пан раненько...

Пропаща година!

Хоче їсти сіромаха,

Та пуста торбина...

Розбуджає він Івана

Та його й питає,

А Іван стиснув плечима

Тай відповідає:

— А що ж, пане, та ж ви вчора

Місто будували...

Тут стояло дві різниці,

Там булки стояли,

А по місті, звісне діло,

Собаки ходили...

То вони ж то вашу торбу

Певне стеребили!

Посвистав пан по торбині.

Нічого діяти?..

„Вставай, каже, вже, Іване!

Підем мандрувати.“

Пішли вони, ідуть степом,
 Тяженько зморились...
 Аж насилу перед вечір
 До села прибились.
     Ідуть вони в коловорот,
     Аж блукає гуска.
     Іван гуску та в торбинус
     Є вже і закуска...
 Повернули в пусту хату,
 Гуску спорядили...
 Спорядили, як годить ся,
 У піч посадили...
     Але пан гадає знову
     Хлопа ошукати,
     Тай говорить: „Що ж, Іване!
     Ми лягаймо спати!
 Та кому із нас приснить ся
 Кращя закуска,
 То вже ціла тому завтра
 Достаеть ся гуска!..“
     — Та як спати, то і спати,
     Нічого дїяти!—
     Постелив Іван свитину,
     Тай лягає спати...
 Серед ночі захропів пан;
 Іван пробудив ся,
 Ізвів собі цілу гуску,
 Тай знов положив ся.
     Рано будить пан Івана
     Та давай казати:

Як то Бог його до себе
 Просив балювати,
 Та якії там потрави
 Йому подавали,
 Та як його всі святії
 Їсти припрошали...
 — Ані слова! Іван каже:
 Ваша правда, пане!
 Я сам бачив, як ви їли
 Якись марципани...

Та дивлюсь, що не голодні,
 Маєте закуску,
 Тай сїв собі коло печі
 Тай стеребив гуску!..
 „Чи то ж правда? пан питає,—
 Всю їзїв, Іване!“
 — Та аби я так здоров був,
 Як всю їзїв, пане!
 Димом здимів пан голодний,
 А Іван озває ся:
 — Хтїв когось пан ошукати,
 Тай сам ошукав ся!..

Треба всюди приятеля.
 (Баба в церкві).

Прийшла в церкву стара баба,
 Свічок накупила;
 Де була яка ікона,
 Всюди полїпила.

Іще пара оставть ся,
 Де їх приліпити?..
 — Ага! каже, пошукаю
 Святого Микити!
 Найшла баба і Микиту—
 Святий чорта ціпить!..
 Баба ідну йому ставить,
 Другу чорту ліпить...
 Видять люди й розважають,
 Щоб там не лівила:
 „Що ти, бабо, кажуть, робива?
 Та ж то вража сила!..“
 Але баба обернулася:
 — Не судіте люди!
 Ніхто того не відає,
 Де по смерті буде...
 Чи у небі, чи у пеклі
 Скажуть вікувати;
 Треба всюди, добрі люди,
 Приятеля мати.

Попович.

Наспівав ся понів син
 За свята доволі,
 Та по святах і махнув
 Учити ся в школі.
 А мужики й загули,
 Що добре співає;

Ото староста колясь
 Батюшку й питає:
 „Куди піде ваш панич,
 Як вийде у люди?“
 — Куди? Звісно у попи,
 Попом собі буде!
 „Шкода його на попа!—
 Мужик промовляє,
 З нього добрий був би дяк,
 Бо то-то співає!“

Турецька кара.

Взяли Турки козака,
 На смерть засудили,
 Межи ноги йому кіл
 Довгий заложили,
 Тай довбнею і женуть.
 А той тільки каже:
 „Та бий рівно, коли беш,
 Не мли ся, враже.“

Піп з кропилом.

На Ордані, як звичайно
 У людей буває,
 Ходить батюшка з кропилом,
 Хаги окропляє...

Ходить батюшка з кропилом,
 Чого ж тут боятись?
 Але їдна молодиця
 Аж пищить схватись...
 Ставить діти на припичку,
 Каже їм сказати,
 Що матері нема дома,
 На ярмарку мати...
 Сама лізе під постелю,
 Лежить, уприває...
 Далі чує — отець входить,
 „В Ордані!“ співає.
 Отець входить, всюди кропить,
 Образи й пороги,
 Вікна, стелю і постелю...
 Тай заглянув ноги.
 І нічого... дав дітям
 Хреста цілувати,
 Тай питає, мов не знає:
 „А де ваша мати?“
 — Пішли мати на ярмарок,
 Нема в дома мами! —
 Закричали малі діти
 Різко голосами...
 „То скажіть же своїй мамі —
 Й показав рукою —
 Нехай бере на ярмарок
 І ноги з собою!“

Ви, пан-отче.

Питаєть ся архирей
 Попа мелодого:
 „Який, каже, тебе чорт
 Висвятив дурного?“
 А той йому неборак
 Подивив ся в очі:
 — Та святили, каже, ви,
 Пресвятий пан-отче.

Страшний суд.

В страшно-судную неділю
 Ксьондз казання говорив,
 Став за божий суд казати,
 Тай жа гріх пересолив.
 Слухав, слухав бідний Мазур,
 Далі тяженько здихнув,
 Подивив ся на Йезуса
 Й головою похитнув.
 „Коли так, промовив, Йезу,
 Ти судити нас будеш,
 То будь певний, сам як палець,
 Серед раю заживеи!“

Курація од очу.

Десь там у кляшторі
 За часу їдного

Сповідав законник
Ляшка молодого.

Ляшок признаєть ся,
Що звів раз дівчину,
Законник питає:

„А кедиж то, сину?“

Той йому і каже:

„Раз, каже, в гаїку
Пши шумє струмика,
Пши пенює словіка...

Пши світлє ксенжица...

А той бідний слухав,
Далі ухватив ся
Руками за вуха:

— Не мув, каже, не мув,
Не мув, я цен проше,
Бо ти ужил, серце,
Дябельскіх роскоши.

— „То мне, муї ксенжуню,
Доктор персвадовал,
Жебим так сен себе
Од очу куровал!“

А законник бідний
Тяжко облизав ся...

Далі: „Не веж, серце,
Не веж!“ обізвав ся.

„Гдиби помоц била
З такєї авантури,
То я бим юж відзял
Давно пшез те мури!“

~~25.603~~

17

Львівська бібліотека
А. Б. Р.

Ратуй, браце!

Під повстання два панки
На коршмі гуляють,
Цілюють ся, як брати,
Приязнъ запивають.

Ото собі запили

І поцілувались,

Але тільки Москалі

В коршму увігнались —

Іден циб через вікно,

Другого вхопили...

Сей бідняка і кричить:

„Ратуй, браце міли!“

А той собі до ліска

Скільки сили дує,

Тільки крикнув сьому раз:

— Нех цен Буг ратує!

Храбрый Лях.

Здибало ся два Ляшки:

Іден і хвалив ся,

Як недавно на війні

З козаками бив ся.

„Юж то, — каже, — длуго мне

Не запомном впрогі,

Бо псявяром може сту

Одрамбалем ногі!

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И 61.644

— Що то ноги? — каже той,
Глови ромбаць било!
„І я хцялем, браце муй,
Але глыв нє било“.

Надгорода.

Раз топив ся грубий Лях,
Став репетувати,—
Мужик їден і побіг
Пана ратувати;

За чуприну ухопив,
З води витягає,
Пан дякує мужику,
Гроший добуває.

Аж надходить другий Лях:
— „Що то“ — запитав ся.
— Таж вицьонгнол з води мнє!
Грубий обізвав ся.

„О, відзялем, каже той,
Відзялем, їедини,
Як он цєбе, браце муй,
Цьонгнол за чуприне!“

— За чуприне чиж то так? —
„За чуприне, міли!“
— О, цєя вяра ж! — крикнув той
Ізі всеї сили.

— Сто нагайув за то псу!
 І що ж? — Протягнули
 І сто йому нагаїв
 За добро креснули.

Фурманка з Жидами.

Возив когось сам господар,
 Назад повертав ся,
 Тай на своє гірке лихо
 З Жидами наняв ся...
     Насідало препоганих
     Повнісінька фура:
     Сруль і Лейба, Мошко й Берко
     І товстая Сура!...
 Коням тяжко, йому гірко!
 Тільки й ласки в Бога,
 Що конята не голодні
 Та суха дорога...
     Ідуть вони їдні сутки,—
     Оброку не стало!...
     Ідуть другі — вже й дорогу
     Дощем зопсувало!
 Тут і гори наступили,
 Ледви йдуть конята...
 Зліз господар, підпихав,
 Сидять Жидинята!...
     Стали коні під горою!...
     Ані суди, Боже!

Вже й ні батіг, ні підмога,
 Ніщо не допоможе!...
 А Жиди собі байдуже,
 До Сури гергочуть,
 Та з бідного хрестянина
 Сміють ся, регочуть!...
 Але їде Запорожець,
 Їде й розважає:
 „Та у мене Жидова та
 Живо позлізає!...“
 Вдарив коня нагайкою,
 З возом порівняв ся:
 „Як ся маєш, вражий сину?“
 Сердито озвав ся...
 „Памятаєш, як я хлопцем
 Возив орендарів,
 А ти моїх орендарів
 Нагайкою спарив?...
 Ото ж тобі, бісів сину!“
 Козак промовляє,
 Та все Жидів через плечі
 Нагайкою крає!...
 Скочив Лейба, скочив Мошко
 І товстая Сура,
 Скочив Сруль і грубий Берко —
 Полекшала фура!...
 Виїхав мужик на рівне;
 Жиди позбігались
 Тай до нього в один голос
 Усі обізвались:

„Отак тобі, дурню, й треба!
 Ото за те маєш:
 А нащо ти по дорогах
 Жидів зачіпаєш?“

Що то мати, що то діти.

Ходить Жидок по ярмарку
 Помежи возами,
 Надибає чоловіка —
 Стоїть з гарбузами...

Жидок з роду ще не бачив;

„А що то?“ — питає.

— А що ж? Яйця кобилячі! —

Той відповідає...

„Як то? гирсти? з того яйцю

Малий коник буде?“

— А ти ж думав, що лошата

Звідки беруть людк?

Знесе яйце худобина,

Хрестянин збирає,

Та як квочка на ті яйця

Сідалом сїдає!...

„А ну, ну, Іванцю серце!...

А що тобі дати,

Щоб ти мені з того яйцю

Зробив лошевяти?“

— Та за тебе, що висиджу,

Буду їсти й пити...

А за яйця уже, Жидку,
 Треба заплатити!...
 „А по чому ж в тебе яйця?“
 — Не знаєш по чому?
 По карбованцеві кожне,
 Ще й по золотому!...
 Заплатив Жидок за яйця,
 Везе до коршомки...
 Поскладав їх коло груби,
 Постелив соломки...
 Садовить на них Івана...
 Дає їсти й пити...
 А сам хирний переходить
 В другу коршму жити...
 Сидить мужик у коршомці,
 Грошенята має,
 Спить кохано на соломі,
 Їсть та попиває...
 Пересидів цілу зиму,
 Далі що робити?...
 Утікти б то... та як зловлять,
 Будуть шельми бити...
 Думає, думає, тай роздумав:
 Перетер соломку,
 Та розмажав з нею губку,
 Підпалив коршомку...
 Горить коршма в опівночі!
 Мужик вибігає...
 Та бігає наоколо,
 Як мати ридає...

Позбігались орендарі...
 Де вже погасити?
 А Іван тут коло коршми
 Давай голосити:
 — Яйця ж мої, любі, милі!...
 А я ж ваша мати!...
 А я ж думав, що потіху
 Буду із вас мати!...
 А я ж думав, що підмога
 Мені із вас буде!...
 А я ж думав, мої діти,
 Що з вас будуть люде!...
 І промовив з подивлінням
 Жидок бородатий:
 „Що то діти, що то діти!
 А що то їх мати!...“

Оливо не вадигь.

Утікало два Жиди
 Колись за границю,
 Надибали на степену
 Набиту рушницю.
 Надибали, підняли,
 Стали тай гергочуть,
 Далі крикнули „герехт!“
 І стріляти хочуть.
 Та стріляти не біда,
 Але як стріляти?

Не зміркує бідний Сруль,
Звідки що почати.

Далі пейса підкрутив:
„Тепер, каже, бухну!
Ти в бухили, Лейбо, дуй!
Я рухили рухну!“

Не перечить грубий Жид,
Руру надував,
А тимчасом жвавий Сруль
Курок відтягає.

Далі рухнув за язик —
Бухнула рушниця,
Пішла куля Лейбі в рот,
Грубий Жид валить ся.

А Сруль йому на відхід
Добру раду радить:
„Виплюй! виплюй! все кричить,
Оливо не вадить!“

Розмова.

Прибув Мошко з Петрополя
Тай людий дурив,
Що ніби він у столиці
З царем говорив.
— „А як же ви говорили?“ —
Якийсь запитав.
„О, ми славно говорили,“ —
Мошко відвічав:

„Я казав усе цареві
Ура та ура!
А воно мені казало:
Дурак та дурак!“

Жид на чатах.

Ставить Москаль Жидюка
На московські чати,
Гай і учить на сей раз
Ік то чатувати:

„Сматрі, каже, хто б ні шол,
Ти станавись тут же,
Да спрашівай: хто ідьот?
Сматрі, не забудь же!

как скажет тебе: „Свой“,
Іусті твоє з Богом,
А как только замалчіт,
Гак бері такова!..“

І сам таки край Жидка
Іде в опівночі...

Жидок крикнув: „Кто ідьот?“
Витрищає очі.

Той і каже: „Ето я!“

— Ето ви, Міхало?

А я думал — ето свой,
Аж мне страшно стало!

Циган на толоці.

Вміли-сьте, кумцю, варять,
не вміли давати.

Народня приказка.

Пішов Циган на толоку
До сусіда зрання;
Та в сусіда без обіда
Косив до смеркання.
Ізнеміг ся сіромаха,
Косить і не косить;
Аж під вечір пан господар
Вечеряти просить.
Іде Циган вечеряти,
Та слину ковтає...
Садовить ся на покуті,
Пояс розпускає.
Садовить ся на покуті,
Випив пів бляшанки,
Та, як муха до патоки,
Припав до маслянки.
Припав Циган до маслянки,
Яндилу кінчав...
Аж тут кума вареники
З печі висуває.
Схаменував ся бідний Циган,
Та вже не поможе!..
Іззів кілька вареників,
А більше не може.
А тут іще й вареників
З стола не прийняли,

Як порося печенев
 До хрону подали...
 Подивив ся бідний Циган,
 Тай став промовляти:
 „Вміли, кумцю, ви варити,
 Не вміли давати!..“

Безязика коняка.

Вивів Циган на ярмарок
 Коня продавати...
 Посходились ярмаркові,
 Стали оглядати...
 Оглядають: кінь як сокіл
 І ганчу не має!
 А сам Цигин кругом ходить,
 Та все примовляє:
 „Що конина, то конина!
 А щоб язик мала,
 То вона б вам, люди добрі,
 Всю правду сказала!“
 Купив якийсь ту конину,
 Дома оглядає...
 Аж конина його справді
 Язика не має...

Циган в огірках.

Сидить Циган на городі
 Темненької ночки;
 До блискавки вибирає
 Чужі огірочки...

Та все собі промовляє:
 „Блисни, Боже, блисни!...“
 А господар його з заду
 Як вилами свисне!..
 — А сто бісів в твого батька
 Та у твої груди!..
 Розкрадати мою працю!..
 А що тепер буде?..
 „Ой батечку, голубчику!
 Чиніть, як знайте!
 Тільки прошу вас, пан-отче,
 За пліт не кидайте!...“
 — Оже ж кину!— „Бійтєсь Бога!“
 — Кину, бісів сину!
 Підняв Цигана на руки,
 Тай через пліт кинув.
 Підійняв ся вражий Циган,
 Та як зарегоче:
 „Мені того й бракувало:
 Добраніч, пан-отче!“

Циган з хроном.

Бачили очі, що кувува-
 ли, бжте, хоч повідають.
 (Нар. вряк.)

Ходить Циган, ярмаркує,
 Лиш копійку має...
 „А що тепер найдешевше?“
 Мужика питає.

— Та хрін тепер найдешевший! —
 Мужик йому каже;
 За копійку цілу вязку
 Сідуха навяже!
 Побіг Циган між сідухи,
 Купив собі хрону...
 Подивив ся на ярмарок,
 Тай пішов до дому...
 Іде собі дорогою,
 Свіжний хрін смакує...
 Вертить свердлом йому в носі,
 А сліз не вгамує...
 Втирав, втирав Циган очі,
 Далі й не втирає...
 Сів під мостом і скривив ся,
 Їсть та промовляє:
 „Плачте, плачте, дурні очі!
 Щоб повилізали!
 Бачили ж ви препогані,
 Що то купували!...“

Кому чого бракує.

Було тісно під Москвою,
 Просять козаків:
 „Поможіте, Запорожці,
 Збити ворогів!“
 — „Заплатіте, добрі люди,“
 Кажуть козаки,—
 „То вибємо Москву вашу
 З вражої руки.“

— „То ви бетесь за копійки?“

Кажуть Москалі:

„А ми ж бємось ізза чести,

Як Господь велів!“

— „Та кому чого бракує!“

Кажуть козаки:

„Знать, у вас на честь посуха,

В нас—на копійки!“

Варенікі, варенікі!

Сидить Москаль на прилавку,

Прищурює очі...

Так і знати, що псявіра

Вареників хоче.

Хоче бідний вареників—

То й ніщо питати!..

Та тільки їх по нашому

Не вміє назвати.

— „Хазяюшка, галубушка!“

Став він говорити:

„Сварі-ка мнє вот етаво!“

— „Та чого зварити?“

— „Да ентаво... как, біш, ево

У вас називають?..

Вот... что, знавш, берут тесто,

Сиром накладывают...“

— „Та Бог його святий знає,

Що вам, служба, гоже!..

Тісто сиром накладывают...

То галушки може?“

- „Не галушкі, не галушкі!
 Я галушкі знаю.
 Сварі-ка мне, галубушка...
 Всьо, біш, забиваю!
 Уш з глаз далой, так с пам'яті!
 Вот ентакой бес-то!...
 Да знаєш лі: ентак сир-то,
 А на сире тєсто...“
 — „Та бог його святий знає
 І добрії люди!
 Сир у тісті... хіба, може,
 Чи не пиріг буде?“
 — „Да не пірог, галубушка!..
 Екая дасада!..
 Да знаєш лі? тудя масла
 Да сметани нада!...“
 А вона-то добре знає,
 Чого Москаль хоче,
 Та чекає барабана
 Поки затуркоче..
 Як почувла барабана—
 Слава тобі Боже!
 Тай говорить Москалеві:
 „Вареників, може?“
 Аж підскочів Москалина,
 Та ніколя ждати.
 — „Варенікі, варенікі!“
 Тай пішов із хати!..

В.

1
И-61 644

ЦІНА:

в Австрії 60 сотиків, на Україні 60 шагів.

2

"B"

I
И-61644

I
И 61.644